

HARLEQUIN®

AJALLOOLINE ROMAAN

*Kobusetunde
sunnil*

Diane Gaston

Diane Gaston
Bound by Duty
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Diane Perkins
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10301015
ISBN 978-9949-25-823-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Autori märkus

Idee mingi loo kirjutamiseks võib tulla ükskõik kust. Selleks võib olla mingi juhuslik sündmus. Mingi paik. Mingi ajalooline isik. Idee mu uuele minisarjale „Skandaalsed Summerfieldid” andis minu enese perekonna eelmine põlvkond – minu ema, tema õed ja vend.

Ma ei tahtnud jutustada nende elulugusid. Nad elasid tavalist elu, mis oli tavalisel viisil kangelaslik, kuid milles polnud armastusromaanile iseloomulikku draamat ega konflikti. Selle asemel andsid nad mulle inspiratsiooni.

Nagu pidid minu ema ja tema õed, peavad ka Summerfieldid juba varases eas enda eest seisma. Mu ema vanemad surid, kui ta oli vaevalt kahekümnene ja noorim õde käis alles keskkoolis. Vend, kes oli nende hulgast kõige vanem, oli juba abielus ja tal olid endal lapsed, seepärast pidid kolm õde kokku hoidma, et üksteise eest hoolitseda. Selle tulemusena olid mu ema ja ta õed kogu elu üksteisele väga lähedased. Kuni mu teismeeani elas tädi Loraine isegi meie juures. Ei möödunud päevagi, mil ta poleks minu emaga telefonis rääkinud, ning samuti ei möödunud nädalatki,

mil nad poleks koos külastanud tädi Gerryt, kes elas veidi kaugemal.

Tahtsin, et minu Summerfieldi-õeksed oleksid omavahel ja oma vennaga sama lähedased. Tahtsin avaldada austust sellele erilisele seosele, mis ühendas mu ema ja mu tädi-sid, seosele, mis ühendab mind mu kahe õega.

Loodan, et „Skandaalsete Summerfieldide” esimene raamat meeldib teile.

Mälestan selle raamatuga oma ema, Teresa Gastonti, lahket ja leebet inimest, kes oli alati märkamatult minu kõrval, kui ma teda vajasin, ning kes ei mänginud iialgi teise inimese tunnetega.

Esimene peatükk

Veebruar 1815 – Lincolnshire, Inglismaa

Talvine tuul lõgistas Summerfield House'i aknaraame, kui Tess Summerfield oli teel vanema õe juurde, kes oli teda sinna kutsunud.

Tule kohe hommikusalongi, oli õe kirjakeses öeldud.

Tess kartis kuulda järjekordselt halbu uudiseid. Viimasel ajal tundus, et Lorene kutsus teda ja nende noorimat õde Gennat sinna salongi ainult selleks, et ära kuulata mingid halvad uudised.

Tuule ulgumine oli meeleolule vastavalt halba ennustav.

Parimatel päikeselistel päevadel oli hommikusalong täis valgust, aga tol päeval näis see olevat sukeldunud hallidesse varjunditesse. Lorene seisis ähvardavalt kamina kõrval. Genna istus mossitades tema lähedal toolil.

„Mis on juhtunud, Lorene?“ küsis Tess.

Lorene oli viimasel ajal käitunud kummaliselt, lahkus kodunt, et teha mingeid käike, mille eesmärged ta ei seletanud ja milleks tal kulus tunde.

Nende isa ootamatu surm kaks kuud tagasi tundus olevat kõige halvem, mis võis neil juhtuda, aga üsna varsti avastasid nad, et enne oma surma oli isa ära raisanud nende kaasa- vara. Seejärel tegi kauge sugulane, kes pidi pärima nende isa aadlitiitli ja varanduse, neile selgeks, et tal pole vähi- matki kavatsust neid ülal pidama hakata. Lõppude lõpuks uskusid kõik, et skandaalsed Summerfieldi õeksed polnud tegelikult üldse mingid Summerfieldid. Kuulujuttude põhjal oli igapähe neist sigitanud ise armuke.

Muidugi enne seda, kui ema koos ühega nende juurest ära jooksis.

Seesama baronetitiitli pärija tegi neile samuti selgeks, et soovib talle kuuluva vara võtta üle nii ruttu kui võimalik, mis tähendas, et õeksed peavad maja, mis oli neile kogu elu koduks olnud, vabaks tegema.

Mis nendega veel võiks juhtuda?

„Palun istu,“ sõnas Lorene, kelle ilus nägu oli murest kipras.

Tess vahetas Gennaga pilgu ja võttis istet nagu kästud.

Lorene käis nende ees edasi-tagasi. „Tean, et me kõik oleme olnud mures sellepärast, mis meist saab...”

„Mures” – see sõna oli liiga leebe. Tess arvas, et nad lahutatakse üksteisest, sunnitakse hakkama koduõpetajateks või seltsidaamideks, kui neil – perekonna reputatsiooni arvestades – üldse niipaljugi veab, et nad endale sellised kohad leiavad.

„Mina... ma olen leidnud lahenduse.” Lorene heitis mõlemale õele mureliku pilgu.

Kui see oli lahendus, miks ta siis nägi välja nii rõhutatud?

„Mis see on, Lorene?”

Lorene murdis käsi. „Ma... ma leidsin viisi, kuidas teie kaasavara tagasi saada. Et te jälle seltskonda kõlbaksite.”

Selleks, et olematuks teha skandaali, mis neid kogu elu oli jälitanud, läinuks vaja üsna suurt kaasavara. Just nagu poleks sellest, et ema nad maha jättis, küllalt olnud, lisandus veel isa skandaal. Juba enne lahkumist oli ema oma sohipoja majja toonud, et ta üles kasvatada. Tess ja tema õed muidugi armastasid Edmundi, ta oli kõigest hoolimata nende vend, isegi kui kogu see olukord veelgi enam kuulujutte põhjustas.

„Täielik rumalus,” porises Genna. „Mitte miski ei tee meid seltskonnale vastuvõetavaks. Meie emal oli liiga palju armukesti. Sellepärast ei ole me ka välimuse poolest sarnased.”

See polnud päris õige. Neil kõigil oli kõrge laup ja kõhn nägu, kuigi Lorene oli tumedajuukseline ja pruunisilmne, Genna sinisilmne ja blond, ning Tess oli oma kastanivärvi juuste ja pähkelpruunide silmadega kusagil vahepeal.

Tessile räägiti, et ta on ema moodi, kuigi ta ei mäletanud täpselt, kuidas nende ema välja nägi.

Talle tuli pähe üks mõte. „Lorene, ära ütle vaid seda, et sa leidsid meie ema üles. Kas tema annab meile kaasavara tagasi?”

Tess oli olnud vaid üheksane, kui ema nende juurest lahkus.

Lorene'il oli üllatunud ilme näol. „Meie ema? Ei, ei. Asi pole üldse nii.”

„Kuidas see siis on?” päris Genna turtsakalt.

Lorene jäi seisma ja vaatas neile mõlemale otsa. „Ma abiellusin.”

„Sa abiellusid!” Tess tõusis toolilt püsti. „Abiellusid!”

„Sa ei saanud abielluda,” vaidles Genna vastu. „Teid ei kuulutatud kirikus maha.”

„Me saime eriloo.”

Ei. Võimatu! Lorene poleks iialgi niisugust suurt asja Tessi eest saladuses hoidnud. Nad jagasid omavahel kõiki saladusi... peaaegu.

„Kes see on?” küsis ta, püüdes mitte solvumist välja näidata.

Lorene'i häälel kahanes sosinaks. „Lord Tinmore.”

„Lord Tinmore?” hüüatasid Tess ja Genna ühel häälel.

„See erak?” küsis Tess.

Pärast seda, kui Lord Tinmore'i abikaasa ja poeg olid eelmisel aastal surnud, oli lord tagasi tõmbunud Lincolnshire'is asuvasse mõisa, mis polnud kaugel Yardney külast, kus elasid Summerfieldid. Tess ei suutnud ette kujutada, millal Lorene võis seda meest kohata, rääkimata sellest, et too oleks saanud Lorene'iga kurameerida. Mitte keegi ei olnud lord Tinmore'i näinudki.

„Ta peab olema vähemalt kaheksakümmend aastat vana!” hüüdis Genna.

Lorene tõstis pea. „Ainult seitsekümmend kuus.”

„Seitsekümmend kuus. Tõepoolest, see on palju parem,” sõnas Genna sarkastiliselt.

Tessi jumaldate vanem õde on abiellunud muldvana erakuga? See oli lihtsalt talumatu. „Miks, Lorene? Miks sa seda tegid?”

Lorene'i silmad välgatasid. „Tegin seda sinu pärast, Tess...”